

SERFŐZŐ SIMON

BŰNTELENÜL

Hazából kívül rekedtek
tájak, országrészek.
Az erő szétriadt innen,
mint rengeteg inda.

Lábhoz kushasztott nép vagyunk.
Az ajtón se mert
sokáig kimerészkedni a hangunk.

A bűnökért,
amikért nem mi vagyunk felelősek,
a csendet kurjantó
határainkon túlról
miránk mutogatnak a gallyak,
mint e hörcsöglukakkal
alácsatornázott országból
másokra innen az ágak.

Ugyanúgy bűntelenek,
mint mi, akik még mindig
a múltból hozzánk öntögetett szemetet
taligázzuk történelmünk kertaljába.
Az ereszek lógnak a csendbe,
a földeken szétterülő állóvízbe.
De a vétkesek nem mi vagyunk,
hogy büntudattal nekünk kellene
függönyözni ablakunk.

A vackáról följedt riadalom
ébresztett fel bennünket,
ha messziről
hadak és hatalmak jöttek.
Hajtattunk a félelmek földjein,
kúszatva szuronyt szegező
népek ellen.

Léleekben voltak itt bűvóhelyek,
zugok ellenállni,
hogy legalább mentsük
magunkban a hazát,
amiből majdnem kikoptunk már.

S ahol itt éltünk.
A Tiszára nem volt, aki rászóljon,
soha a Dunára.
Csak a hordalék maradt utánuk,
vizüket vitték
amerre több van.

De itt vagyunk,
maradék magunknak megvagyunk,
akárcsak a fák az Alföldön végig.
Ha ritkulnak is sorban.
Utánuk újak tűnnek föl,
emelik águkat magosra.

ÍME, A MÚLTUNK

Íme, a múltunk:
a hegyek
őseink megkövült gerince.
A völgyek anyáink beszakadt medencecsontjai.
Bennük elhalt magzatok a kövek.

Nádasok lengetik
a honfoglalók zászlait.
A magasba Botond buzogányát emeli a sás.

A kaszák, fejszék, balták
nyelükben még
Dózsa erejét szorítják.

Az ő tüzes koronája a Nap.
Kiharapott húsától vereslik
máig a szánk.

Hajrázva messziről
csapat kukoricás tör elő.
Petőfi kardja: lendül előre egy ág.
Villámlások hasítanak az éjbe,
elhamvadó torkolattüzek.

S íme a berukkolt utak,
menetelnek szememben
felmálházva háborúba, halálba:
Isonzóhoz, Don mellé.
Meteorszilánkok:
repszdarabok süvöltenek fölénk.
Falevelekkel: dögcédulákkal
tele ősszel az árok,
minden utcaszél.

Íme a múltunk:
a tüntetve felvonuló utcák,
kelet felől végtelen hadoszlopok
csikorgó özöne,
s az égig felvörösülő évek koromja,
belerakódva homlokráncokba,
kövekbe, pórusaiba
a ránk sötétedett időnek.

fotó: Bata János